

De a lány most nem reggelit, hanem koktélt szolgáltat fel a teraszon üldögélő három férfinak. A közepén elterülő, markáns, sebhelyes arcú Rick, a karján lévő tetovált, töviskoszorúval átfont szívet piszkálgatva megjegyezte:

– Mindig is szerettem volna egy ilyen! Mikor megkaptam a megbízást, már tudtam, hogy az a kazal pénz elég lesz hármónknak is. Életünk végéig megélünk belőle. Ki hitte volna, hogy képes valaki ennyi pénzt kiadni egy képért!

– Nem csak a képért adta... – jegyezte meg Drioli.

Jégkockáikat csörgetve poharukban, hosszasan elnézték a tenger felett gomolygó felhőket, a himbálózó jachtot, amint erőteljesen cibálja a kikötőkötelet.

– Hát, nem is volt egyszerű összehozni a dolgot!

– szólalt meg ismét Rick, Drioli felé fordulva – Ha nem találjuk meg rég halottnak hitt barátját, nem lett volna, aki ugyanúgy kitetoválna az a disznóbórt. Aztán meg mire sikerült annyira elvékonyítani, az sem ment könnyen. Az a barom meg elhitte, hogy a maga hátáról való a kép – vigyorgott.

– Hálásak is vagyunk érte, Rick, hogy így összehozott két régi barátot. Nekem eszembe nem jutott volna, hogy a kis kalmük valahol lehet, hogy még életben van – szólalt meg Drioli.

Soutine hosszán elnyúlva a napozószéken dünyögve jegyezte meg:

– Igen, mert az valóban jó ötlet volt a képkereskedőtől, hogy rábeszélte, keltsük halálhíremet. Bagót sem adtak képeimért, amíg éltem, most meg százazreket kaszálunk. Valóban mindenünk meg van, akár egy szállodát is nyithatnánk itt a Cannes-i parton.

Drioli bajsza alatt kósza mosoly bujkált.

– Legyen hatalmas, elegáns, és a neve legyen mondjuk Bristol!